

ten i Næringsloven af 29de December 1857 § 65 Nr. 2 om, hvorledes der skal forholdes i Tilfælde af Lærlingens Sygdom. Jeg ser ikke, at der egentlig er undet Noget ved, at man nu i Udvalgets § 11 har optaget ikke fuldstændig, men det Væsentlige af den Bestemmelse, som indeholdes i den citerede Lov. Der er derhos foreslaaet en Forandring, som jeg har troet at burde gjøre en Bemærkning til, og det er den, at man foruden de Paragrafer af Lyendeloven, der ere citerede i Loven af 1857, tillige har optaget § 31 af Lyendeloven af 10de Mai 1854, hvilken Paragraf foreskriver, hvorledes der skal forholdes, dersom Mesteren mishandler sit Lyende, og det derved kommer til Skade i hans Tjeneste, eller hvis han misbruger dets Arbeidskraft saaledes, at der derved paaføres det Sygdom. Jeg skal ikke gjøre nogen videre Indvending imod, at denne Bestemmelse optages; men jeg anser det for tvivlsomt, at det er ganske korrekt. I det mindste var Grunden til, at Arbejderkommissionen i sit Forslag ikke citerede denne Paragraf, den, at man antog, at det Forhold, som omhandles i § 31 af Lyendeloven, faldt ind under Straffelovens §§ 202—203, hvor der tales om Mishandling af Værn, der ere En betroede. Jeg anser det altsaa for tvivlsomt, om det er korrekt eller rigtigt at citere denne § 31. I § 13 er det i Overensstemmelse med Regjeringsforslagets § 9 bestemt, at, naar Lærlingen uberettiget har forladt Læren, kan han ved Politiets Foranstaltning bringes tilbage i denne, saakvemt Mesteren inden 14 Dage til Politiovrigheden indgiver Begjæring derom; men Udvalget har her foreslaaet tilføjet, at Tilbageførelsen bliver dog at stille i Værd, naar Lærlingen eller, hvis han er umyndig, hans Forældre eller Børge inden en af Politiet foreslaagt kort Frist anlægger Sag mod Mesteren til at høre Lærelseskontrakten kjendt ophævet. Denne sidste Sætning kan jeg ikke anse for heldig, thi den gaar ud fra den Forudsætning, at Politiet ikke kan stille Tilbageførelsen i Værd, uden at der anlægges Sag. Derimod var Arbejderkommissionens Forslag — og saaledes staaar det ogsaa i Regjeringsforslag — begrundet derved, at man mente, at, naar der stod „kan Lærlingen ved Politiets Foranstaltning føres tilbage i Læren,“ saa indeholdt dette en Bemyndigelse for Politiet til paa den Vedkommendes Begjæring, naar den blev indgivet inden 14 Dage, at føre Lærlingen tilbage i Læren, men derimod intet „skal“ ingen Forpligtelse for Politiet til at føre den Vedkommende tilbage. Politiet maatte selv afgjøre, hvorvidt Omstændighederne vare saadanne, at en Tilbagesførelse burde ske eller ikke. Dersom man nu tilføjer denne Bestemmelse om, at Tilbageførelsen skal stilles i Værd, saa maa dette absolut hvile paa den Forudsætning, at der paahviler der Politimesteren en Forpligtelse til strax, naar Vedkommende begjærer det, at føre Lærlingen tilbage;

men dette er efter min Mening slet ikke rigtigt. Det er jo en Selvsølge, at, naar en Mand kommer og siger til Politimesteren: „Nu er min Lærelsesløben af Læren, vil De være saa god at sende en Politibetjent hen for at bringe ham tilbage,“ saa vil Politimesteren svare: „Lad mig først høre, hvorledes det hænger sammen, og hvorfor han er løben bort,“ og først, naar han har undersøgt dette, vil han tage Bestemmelse om, hvorvidt han vil bruge den Bemyndigelse, som Loven tilsteder ham at bruge med Hensyn til at føre Lærlingen tilbage. Dette er jo Sager, som desværre forekomme saa overordentlig hyppig i en Politimesters Virksomhed, men i de allerfleste Tilfælde ordnes dog saadanne Sager med Lempe, enten ved Forestillinger til Mesteren eller ved Forestillinger til Lærlingen og hans Forældre. Det er kun sjældent, at der bliver Tale om at anlægge Sag, men naar Politimesteren har hørt de Grunde, som gjøre, at Forældrene sige: „Nei, han maa ikke føres tilbage,“ saa er det jo en Selvsølge, at han siger, at saa maa der anlægges Sag imod Mesteren for at faae Kontrakten ophævet. Dette tror jeg slet ikke behøver at forestrives. — I § 14 har man fundet det mere korrekt at sige: „Lærlingekontrakten bortfalder“ istedetfor „Lærlingekontrakten skal være ophævet,“ uden at jeg ret forstaaer den store Forskjel, som der skulde være imellem disse to Udtryk. I denne Paragraf er det foreslaaet, at Lærlingekontrakten bortfalder, „naar Mesterens Bedrift eller Forretning ophæves eller paa Grund af Konkurs eller anden Aarsag standses.“ Med Hensyn hertil skal jeg henholde mig til, hvad min ærede Medforslagsstiller (Oxenbøll) har sagt. Jeg anser det for høist uheldigt, at dette Udtryk „eller anden Aarsag standses“ er kommet til. — Dernæst kommer jeg til § 15, til hvilken den høitærede Indenrigsminister har stillet et Endringsforslag, som jeg ialtsald meget vil tilraade at vedtage. Naar man spørger om, under hvilke Betingelser en Kontrakt kan hæves af Mesteren, saa forekommer det mig, at der kun er to Veie at gaa, idet man enten maa udtrykke det saa almindeligt, at det omfatter alle mødende Tilfælde, i hvilke der er fornøstlig Grund til at gjøre Kontraktens Bortfalden tilstedelig, eller ogsaa den Veie, som blev fulgt i Lyendeloven, nemlig at opregne numervis alle de Tilfælde, i hvilke Mesteren kan hæve Kontrakten. I Lyendeloven staaar der jo nemlig nøyaktig angivet numervis, i hvilke Tilfælde Husbonden kan afstædige Lyendet. At gaa den Mellemvei at anføre nogle Exempler paa, i hvilke Tilfælde dette skal være tilstedeligt, anser jeg for meget uheldigt, thi derved vil man maatte netop undgaa at ramme de Tilfælde, som hyppigst ville forekomme. Der kan jo indtræde saa mange Forhold, hvor Domstolene maa afgjøre, om Forholdet er et saadant, at det falder ind under den almindelige Regel; men jeg skal ikke komme nær-